

Sygn. akt I ACa 302/14

I ACz 400/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Walentyna – Łukomska-Drzymała
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa B. S. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 lutego 2014r. sygn. akt I C 381/11 oraz na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie o kosztach zawarte w tym wyroku.

I. oddala apelację i zażalenie;

II. zasądza od powódki B. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem części kosztów postępowania odwoławczego.

I A Ca 302/14

I A Cz 400/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014r. na rozprawie sprawy z powództwa B. S. (1) przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. o zapłatę - oddalił powództwo, nie obciążył powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego, a nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powódka wносиła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych, polegającego na umieszczeniu w dniu 11 stycznia 2008r. w dodatku (...) MAGAZYN, w artykule pt. „Trzy tysiące bandytów do wyłapania”, wśród szesnastu fotografii przestępców, ukrywających się przed wymiarem sprawiedliwości, także jej zdjęcia ze wskazaniem imienia i nazwiska, daty urodzenia, miejsca zamieszkania oraz rodzaju przestępstwa, za które była poszukiwana mimo, że przed publikacją wskazanego artykułu, został uchylony wobec niej europejski nakaz aresztowania.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa wywodząc, że dane dotyczące powódki w dniu 9 stycznia 2008 roku zostały usunięte ze strony internetowej KWP w L., z uwagi na odwołanie jej poszukiwań. W dniu publikacji artykułu dane B. S. (1) nie figurowały już na stronie internetowej KWP w L. (odpowiedź na pozew k. 32-33).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 30 czerwca 2004 roku Prokuratura Rejonowa L. – Północ w L. wniosła do Sądu Rejonowego w K. przeciwko B. S. (1) i jej mężowi A. S. akt oskarżenia o popełnienie przestępstwa z art. 297 § 1 k.k.

B. S. (1) przebywała od piętnastu lat we W. i nie odbierała kierowanej do niej korespondencji.

Postanowieniem z 7 marca 2006 roku w sprawie o sygn. akt (...)Sąd Okręgowy w (...)IV Wydział Karny wydał europejski nakaz aresztowania przeciwko B. S. (1), w stosunku do której, Sąd Rejonowy w L., w sprawie o sygn. akt(...), w dniu 10 czerwca 2005 roku, wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu na okres 3 miesięcy od dnia zatrzymania oraz zarządził poszukiwania listem gończym (dowód: postanowienia k. 233-234 i 275, europejski nakaz aresztowania k. 229-232, list gończy k. 273 akt o sygn. (...)).

W piśmie z 16 września 2005 roku Sąd Rejonowy w L. III Wydział Karny, wyraził zgodę na publikację danych oskarżonej B. S. (1), zam. K., ul. (...)– na stronie internetowej KWP w L. (dowód: pisma k. 223, 224 akt o sygn. (...)).

B. S. (1) podjęła decyzję o powrocie do kraju z zamiarem uczestniczenia w procesie karnym. Jej obrońca wystąpił o zmianę środka zapobiegawczego z tymczasowego aresztowania na poręczenie majątkowe (dowód: postanowienie k. 255 akt (...), zeznania powódki B. S. (2), k. 51v-52; 273v; 288v-289v).

Postanowieniem z 10 grudnia 2007 roku, Sąd Rejonowy w L.III Wydział Karny, odwołał poszukiwanie oskarżonej listem gończym (pkt 2 postanowienia), uchylił wobec niej środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, stosując jednocześnie wobec niej środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 5.000 zł (pkt 3 postanowienia) (dowód: postanowienie k. 255-256 akt o sygn. (...))

Postanowieniem z 8 stycznia 2008 roku Sąd Okręgowy w L. IV Wydział Karny odwołał wobec B. S. (1) europejski nakaz aresztowania, uznając go za zbędny (dowód: postanowienie k. 317 akt o sygn. (...))

Pismem z 8 stycznia 2008 roku, doręczonym 10 stycznia 2008 roku, Komenda Powiatowa Policji w K. poinformowała Sąd Rejonowy III Wydział Karny, że zakończyła czynności poszukiwawcze za osobą B. S. (1) (...), poszukiwaną listem gończym (...), zgodnie z postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 roku (dowód: pismo k. 272 akt o sygn. (...)).

W dniu 8 stycznia 2008 roku, do Wydziału Kryminalnego KWP w L. wpłynął nadany przez Komendę Powiatową Policji w K. telefonogram KRO – 42/07, z prośbą o odwołanie wszystkich czynności dotyczących B. S. (1) z uwagi na anulowanie podstawy poszukiwań (dowód: telefonogram k. 42; okoliczność bezsporna).

Komenda Wojewódzka Policji w L. w dniu 9 stycznia 2008 roku usunęła dane B. S. (1) wraz z jej wizerunkiem, ze strony internetowej KWP, umieszczone pod pozycją 49 rejestru osób poszukiwanych przez nią prowadzonego, (dowód: spis zawartości teczki k. 36-36v).

Podstawę wykreślenia stanowiła informacja z jednostki, która uprzednio wystosowała komunikat o dokonanie wpisu na stronie internetowej KWP w L. - Komendy Powiatowej w K.. Fax z jednostki wpłynął do KWP w L. 8 stycznia 2008r., następnie podlegał dekretacji przez naczelnika, po czym został przekazany sekretariatowi, gdzie jego kierownik

przydzielił go odpowiedniemu funkcjonariuszowi policji – P. M., która dokonała wykreślenia danych B. S. (1) ze strony internetowej KWP w L. w dniu 9 stycznia 2008r.

W dniu 11 stycznia 2008 roku, w dodatku (...) MAGAZYN, którego wydawcą jest (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zaś redaktorem naczelnym (...), zarówno w dacie publikacji artykułu, jak i obecnie jest K. W., zamieszczony został artykuł pt. „Trzy tysiące bandytów do wyłapania”. Wśród szesnastu fotografii przestępców, pokazane zostało również zdjęcie B. S. (1) z opisem: „B. S. (1) ur. (...)r., zam. K., poszukiwana za przestępstwo gospodarcze”.

Osobą prowadzącą MAGAZYN był R. W. (1), zaś autorem tekstu był D. J.. Tekst artykułu planowany był do opublikowania kilka dni wcześniej, jednak z uwagi na jego objętość i wagę informacji został przewidziany do wydania weekendowego. Bezpośrednio przed wysłaniem do druku, co miało miejsce w środę 8 stycznia 2008 roku, redaktor prowadzący poprosił autora artykułu D. J. o przygotowanie zdjęć. Wszystkie informacje niezbędne do publikacji, dziennikarz uzyskał ze strony internetowej Komendy Wojewódzkiej w L. (dowód: artykuł: k. 8-9; zeznania świadka D. J. k. 100-101; zeznania świadka R. W. (2) k. 287v-288v; akta (...)k. 90-91).

Do domu małżonków S., MAGAZYN „(...)” przyniósł A. K., znajomy ich syna. Mąż B. S. (2), po przeczytaniu omawianego artykułu, poinformował żonę o jego treści. B. S. (1) po przyjeździe do Polski w dniu 18 stycznia 2008 roku próbowała wyjaśniać sytuację.

W dniu 21 lipca 2009 roku do tut. Sądu wpłynął pozew B. S. (1), w którym domagała się zasądzenia od (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (...)z siedzibą w W., K. W. i R. W. (2) solidarnie kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 2 kwietnia 2009 roku do dnia zapłaty za naruszenie jej dóbr osobistych – „szkody moralnej i materialnej”, czci, dobrego imienia, godności, utrata dobrze płatnej, atrakcyjnej pracy, w związku z publikacją artykułu prasowego „Trzy tysiące bandytów do wyłapania”, zamieszczonym w dodatku MAGAZYN „(...)” (pозew k. pozew k. 6-9 akt o sygn. (...)).

Wyrokiem z 17 listopada 2010 roku, sygn. akt (...) Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w (...) z 9 lipca 2010 roku oddalający powództwo w pkt I w ten sposób, że: nakazał pozwanym opublikowanie w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w weekendowym wydaniu (...)przeproszenia o następującej treści: „(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako wydawca (...), K. W. jako jego redaktor naczelny i R. W. (1) jako redaktor wydania Magazynu (...)” z dnia 11 stycznia 2008 roku, w którym w tejże dacie ukazał się tekst „Trzy tysiące ściganych bandytów”, przepraszają powódkę B. S. (1) za zamieszczenie w tej publikacji nieprawdziwych informacji o niej”.

Ponadto, Sąd zasądził solidarnie od (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., K. W. i R. W. (2) na rzecz B. S. (1) kwotę 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od 2 kwietnia 2009 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia (dowód: wyrok k. 179-179v akt o sygn. (...)).

1 lutego 2011 roku, pełnomocnik B. S. (1), wystosował do Komendy Wojewódzkiej Policji w L. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego wezwania. Wezwanie zostało doręczone 3 lutego 2011 roku (dowód: ostateczne wezwanie do zapłat, k. 10-12; zwrotne potwierdzenie nadania i odbioru k. 13).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie 11 lutego 2011 roku L. Komendant Wojewódzki Policji podniósł, że nie znajduje podstaw do uwzględnienia roszczenia, gdyż w dniu publikacji materiału prasowego w dodatku MAGAZYN (...), wizerunek B. S. (1) nie był już umieszczony na stronie internetowej KWP w L. (dowód: pismo k. 14).

Sąd Okręgowy oddalił powództwo jako bezzasadne.

Podstawę prawną ewentualnej odpowiedzialności pozwanego mógł stanowić art. 417 § 1 k.c., w związku z art. 23 i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Sąd uznał, że kwestią, istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była okoliczność, w jakiej dacie, informacja o B. S. (1) została usunięta ze strony internetowej KWP w L..

W sprawie niniejszej wywołana została opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, z której wynika, że:

1. część zapisu o brzmieniu „S.B.– KPP w K.”, wykonano jedną pastą długopisową;
2. część zapisu o brzmieniu: „usunięto dnia 09.01.08 r.”, wykonano drugą pastą długopisową;
3. przekreślenie części zapisu o brzmieniu: „S. B. – KPP w K.”, wykonano trzecią pastą długopisową;
4. pasta długopisowa, którą dokonano adnotacji o usunięciu osoby dokonana w pozycji „10”, ma zbliżoną barwę pigmentu do dowodowej części zapisu o brzmieniu: „usunięto dnia 09.01.08 r.” i prawdopodobnie została nakreślona przy pomocy tego samego długopisu, co zapis dowodowy;
5. tusz długopisowy, którym poczyniono pozostałe adnotacje, będące w zakresie objętym postawionymi pytaniami, wykonano przy pomocy długopisów o odmiennej barwie pigmentu, niż część spornego zapisu o brzmieniu: „usunięto dnia 09.01.2008 r.” (dowód: opinia sądowa z zakresu badania pisma ręcznego, k. 255-261).

Sąd Okręgowy uznał, że zarzut powódki dokonania wykreślenia jej danych z listy osób poszukiwanych i usunięcia ze strony internetowej KWP w L. z datą późniejszą, niż faktycznie wpisana 9 stycznia 2008r., nie został udowodniony.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji Instytut Badawczy Zakładu Badań Dokumentów i Technik Audiowizualnych w W., ponieważ w oparciu o dotychczas przeprowadzone dowody i czynności w sprawie datę ustalono, a ten dowód nie pozwoliłby ustalić czy faktycznie wykreślenia dokonano 9 stycznia 2008r., czy też kilka dni później (opinia biegłego j.w., notatka urzędowa). W związku z powyższym dopuszczenie kolejnego dowodu na tę okoliczność prowadziłoby jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie.

Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia, Sąd doszedł do przekonania, że jedynym wiarygodnym dowodem wykazującym datę wykreślenia danych oraz wizerunku powódki ze strony internetowej KWP w L. jest rejestr, prowadzony przez tę Komendę (k. 36-36v).

W toku niniejszego postępowania, Komenda Wojewódzka Policji w L., pismem z 29 sierpnia 2011 roku, zwróciła się do firmy obsługującej w styczniu 2008 roku stronę internetową [www.kwp.\(...\).pl](http://www.kwp.(...).pl) o informację, czy w dniu 9 stycznia 2008 roku z serwisu usunięte zostały dane powódki (pismo, k. 42). W odpowiedzi na powyższe, firma (...) w L. jednoznacznie wskazała, że nie posiada logów serwisu [www.kwp.\(...\).pl](http://www.kwp.(...).pl) z roku 2008 roku (k. 43).

Ponadto, jak wynika z pisma Naczelnika Wydziału Łączności i Informatyki KWP w L. nie ma możliwości uzyskania informacji na temat połączeń oraz logowania się w dniu 9 stycznia 2008 roku z poprzednią wersją strony internetowej [www.kwp.\(...\).pl](http://www.kwp.(...).pl).

Wersja strony ze stycznia 2008 roku nie istnieje. Obecnie strona wygląda i funkcjonuje inaczej, niż w 2008 roku (pismo k. 111). Co więcej, KWP w L. nie posiada kopii bezpieczeństwa tejże strony, publikowanej na serwerze firmy (...), na dzień 9 stycznia 2008 roku i do końca stycznia 2008 roku. Nie posiada nadto dysku zawierającego informacje ze stycznia 2008 roku w zakresie strony internetowej (pismo k. 129).

Okoliczność tę potwierdził świadek E. M., która zeznała, że na serwerze spółki była umieszczona strona [www.kwp.\(...\).pl](http://www.kwp.(...).pl) (...) ma jednak możliwości by wejść dzisiaj na tę stronę i uzyskać informacje, jaka była jej treść w styczniu 2008 roku. Na stronie tej znajdują się tylko te informacje, które aktualnie są udostępnione przez administratora. Świadek ten zeznał nadto, że: „jeżeli coś zostanie skasowane z tej strony, to nie można tego wyświetlić” (k. 100).

W przedmiotowej sprawie, Sąd dopuścił dowód z opinii sądowej biegłego z zakresu informatyki. Biegły kategorycznie wskazał, że z uwagi na brak materiału dowodowego, który mógłby być badany pod kątem możliwości odzyskania danych ze strony www.kwp. (...) .pl, nie może stwierdzić, czy istnieje taka możliwość. Brak archiwalnych nośników danych zawierających dane prezentowane na stronie www.kwp. (...) .pl w praktyce uniemożliwia wydanie takiej opinii (pismo k. 174).

Strona powodowa domagała się wywołania opinii sądowej z zakresu badania pisma ręcznego, w celu wskazania przypuszczalnej daty wykreślenia B. S. (1) z dokumentu „Spis zawartości teczki” oraz przypuszczalnej daty naniesienia przy nazwisku powódki adnotacji „usunięto dnia 09.01.2008r.”. Taka opinia została w sprawie sporządzona. Niemniej jednak również i z niej wynika, że nie jest możliwe stwierdzenie, czy zapisy zostały sporządzone jednego dnia, czy nawet jednego miesiąca. Proces starzenia się środków kryjących w ciągu kilku – czy kilkunastu lat jest z reguły niedostrzegalny i zależy od wielu zmiennych czynników, tj. rodzaju papieru, składu fizykochemicznego, warunków przechowywania, itp. (opinia k. 255-261).

Wobec powyższego Sąd uznał, że powódka nie udowodniła, aby wykreślenie jej ze strony internetowej KWP w L. nastąpiło w innej dacie, niż 9 stycznia 2008 roku, a w szczególności w dacie po publikacji artykułu pt. „Trzy tysiące bandytów do wyłapania”.

Podkreślić należy, że do 8 stycznia 2008 roku, B. S. (1) była osobą poszukiwaną, bowiem dopiero w tymże dniu odwołany został wobec niej europejski nakaz aresztowania.

Działania pozwanego odnośnie umieszczenia jej na liście osób poszukiwanych były legalne.

Zdaniem powódki, wykreślenie jej danych ze strony internetowej KWP w L. powinno nastąpić jeszcze w tym samym dniu, gdy przysłała informacja z Komendy Policji w K..

Powódka powołała się na § 11 pkt 9 Instrukcji wykonywania czynności służbowych w zakresie przetwarzania informacji w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji, stanowiącej załącznik do decyzji nr (...) Komendanta Głównego Policji z 22 grudnia 2006 roku, według którego, informacje o odwołaniu poszukiwań osoby rejestruje się niezwłocznie po zatrzymaniu osoby lub ustalenia miejsca jej pobytu, nie później, niż w ciągu trzech godzin od wpływu dokumentu do rejestracji będącego podstawą odwołania poszukiwań.

Jak słusznie wskazał jednak pozwany, przytoczona instrukcja dotyczy centralnych zbiorów danych tworzących Krajowy System Informacyjny Policji, który działa w ramach wewnętrznej sieci policji odseparowanej od sieci ogólnodostępnej przez Internet.

W przypadku natomiast sieci internetowej, brak jest jakichkolwiek regulacji w tym przedmiocie.

Należy mieć na uwadze, że do dnia 8 stycznia 2008 roku B. S. (1) była osobą poszukiwaną. Wykreślenia powódki ze strony internetowej KWP w L. dokonano 9 stycznia 2008 roku i należy uznać za dokonanie tejże czynności niezwłocznie.

Pozwany nie decydował o publikacji danych powódki w (...) i o treści samego artykułu, chociaż umieszczając dane na stronie internetowej udostępniał je również dziennikarzom.

Za naruszenie dóbr osobistych poprzez publikację nieprawdziwych danych w prasie powódka otrzymała już zadośćuczynienie w sprawie (...) Zatem naprawiona została szkoda, którą z tego tytułu powódka poniosła.

W toku postępowania, powódka wskazała również, że jeszcze w dniu 15 stycznia 2008 roku jej dane widniały na stronie internetowej KWP w L.. Informację tę uzyskała rzekomo od znajomych. Niemniej jednak, jak zeznała następnie: „ja nie mogę ich podać za świadków, bo wyjechali do Ameryki” (...) „Żadnych wydruków, dowodów na to nie mam” (k. 289).

Z powyższych względów Sąd powództwo oddalił. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w L. w sprawie(...)oraz sytuację majątkową powódki .

Powódka zaskarżyła w całości niniejszy wyrok apelacją, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienia powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. Powódka zaskarżonemu wyrokowi zarzucała :

I. Naruszenia przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy:

- a) naruszenie art. 217 § 1 i 2 w zw. z art. 227 k.p.c. przez uniemożliwienie powódce przeprowadzenia dowodu na okoliczności daty faktycznego dokonania wykreślenia powódki z rejestru osób poszukiwanych listem gończym poprzez oddalenie wniosku dowodowego pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji Instytut Badawczy Zakładu Badań Dokumentów i Technik Audiowizualnych w W., złożonego przed zamknięciem rozprawy, pomimo, że dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a sporne okoliczności nie zostały dostatecznie wyjaśnione,
- b) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do okoliczności stwierdzonej przez powołanego w toku procesu biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, a mianowicie faktu, iż poszczególne części zapisu o wykreśleniu powódki z rejestru osób poszukiwanych dokonano trzema pastami długopisowymi, co z kolei doprowadziło do przyjęcia błędnych motywów wyroku i błędnego oddalenia powództwa,
- c) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów skutkującej nieprawidłowym przyjęciem, iż czynność wykreślenia powódki ze strony internetowej KWP w L. w dniu 9 stycznia 2008r. dokonana została niezwłocznie.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 24 § 1 k.c. w zw. z art 448 k.c. poprzez ich błędną wykładnię mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przyjęciu, iż pozwany nie ponosi odpowiedzialności w zakresie żadanego zadośćuczynienia.

Natomiast pozwany zaskarżył rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte we wskazanym wyroku. Wnosił o jego zmianę przez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych, oraz zasądzenia od powódki kosztów postępowania zażaleniowego.

Skarżący zarzucał Sądowi naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc poprzez przyjęcie, że w sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zastosowanie art. 102 kpc wobec powódki.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja nie jest uzasadniona, a wydany w sprawie wyrok oddalający powództwo odpowiada prawu.

Na samym początku wskazać należy, że jak wynika z uzasadnienia pozwu i stanowiska powódki konsekwentnie podtrzymywanego w toku całego procesu zdarzeniem, z którym powódka wiązała fakt naruszenia jej dóbr osobistych była publikacja artykułu pt. : „Trzy tysiące bandytów do wyłapania” w dodatku (...) z 11 stycznia 2008r.

Z uwagi na stanowisko powódki podczas składania zeznań i wyjaśnień Sąd Okręgowy rozważał również ewentualną odpowiedzialność pozwanego za naruszenie dóbr osobistych powódki wskutek wyłącznie publikacji jej wizerunku na

portalu Komendy Wojewódzkiej Policji [KWP] jako osoby poszukiwanej, ewentualnie wskutek opóźnienia w usunięciu jej danych z tego portalu.

Każdą z ewentualnych podstaw faktycznych odpowiedzialności pozwanej należy rozważyć oddzielnie. Każda z nich stanowi bowiem odrębny czyn.

Zarzucając przez powódkę pozwanej zaniechania w zakresie dotyczącym udostępnionych przez Komendę Wojewódzką Policji w L. na jej stronach internetowych nieaktualnych danych powódki, stanowiące podstawę publikacji dziennikarskiej, miałyby w ocenie powódki stanowić współprzyczynę naruszenia jej dóbr osobistych, jako ogniwo w łańcuchu zdarzeń prowadzących do naruszenia dóbr osobistych powódki w materiale prasowym [pозew, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 10, wyjaśnienia powódki k. 51v. -52v.].

Powódka nawet w uzasadnieniu apelacji wskazywała jednoznacznie, że : „Naruszenie [dóbr osobistych powódki] polegało na umieszczeniu zdjęcia i danych powódki w artykule (...) Magazyn [...]. Dane powódki gazeta pozyskała ze strony internetowej KWP w L.”.

Przy tak sformułowanej podstawie faktycznej roszczenia jest ono bezzasadne, gdyż szkoda z tego tytułu została już naprawiona.

W sprawie z powództwa B. S. (1) przeciwko wydawcy (...) i redaktorom gazety, prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 17 listopada 2010r. powództwo B. S. (1) z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych wskutek publikacji nieprawdziwych informacji w artykule „Trzy tysiące bandytów do wyłapania” zostało uwzględnione. Pozwani zostali zobowiązani do przeproszenia powódki i zapłaty na jej rzecz zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 5 000zł i kosztów procesu za obie instancje [akta (...)k. 179, 184-205]. Kwota zadośćuczynienia została ustalona w wysokości 5000zł z uwzględnieniem celu zadośćuczynienia jakim jest „zrekompensowanie powstałej szkody niemajątkowej” wywołanej publikacją naruszającą dobra osobiste powódki [uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie (...)k. 203 i n.]. Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia miał na uwadze negatywne skutki naruszenia dóbr osobistych powódki i fakt, że zasadniczym sposobem usunięcia skutków naruszenia jest publikacja przeprosin, do czego zobowiązał pozwanych. Sąd uznał, że kwota 5000zł jest adekwatna do wielkości szkody niemajątkowej doznanej przez powódkę. Ustalenie wysokości tej kwoty zostało oparte na przesłankach obiektywnych, a na jej wysokość nie miała wpływu sytuacja majątkowa pozwanych.

Jak wynika z wyjaśnień powódki [k. 52, 289] wyrok w sprawie (...)został wykonany. Powódka otrzymała zadośćuczynienie pieniężne i zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości ok. 7 000zł, a w prasie zostały opublikowane przeprosiny.

W tym stanie sprawy uznać należy, że roszczenie powódki o zapłatę na jej rzecz zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych wskutek opublikowania w prasie nieprawdziwych informacji na jej temat, za którą to publikację miałby ponosić odpowiedzialność jeszcze inny podmiot – Skarb Państwa reprezentowany przez Komendę Wojewódzką Policji w L., nie mogło być uwzględnione, gdyż niemajątkowa szkoda powódki wynikająca z publikacji prasowej została już naprawiona.

Odpowiedzialność z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest odpowiedzialnością deliktową, a sprawcy szkody [majątkowej i niemajątkowej] ponoszą odpowiedzialność solidarną z mocy art. 441§1 kc. Tylko od pokrzywdzonego czynem niedozwolonym zależy przeciwko komu wniesie pozew – czy przeciwko jednemu, kilku, czy wszystkim sprawcom. Skoro powódka wniosła pozew w sprawie (...)o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych wskutek opublikowania w materiale prasowym nieprawdziwych informacji przeciwko wydawcy i redaktorom pisma, i uzyskała wyrok uwzględniający jej żądanie, a wyrok ten został wykonany, to szkoda wyrządzona naruszeniem dóbr osobistych powódki została naprawiona. W tej sytuacji brak jest podstawowej przesłanki do uwzględnienia roszczenia powódki – a mianowicie brak jest szkody, która miałaby podlegać naprawieniu w niniejszym procesie [ponieważ została już naprawiona].

Gdyby natomiast za podstawę faktyczną roszczenia powódki uznawać sam fakt opublikowania danych powódki i jej wizerunku na portalu KWP jako osoby poszukiwanej, to stosując kryteria obiektywne uznać należy, że w ten sposób nie doszło do naruszenia jej dóbr osobistych, ponieważ powódka była osobą poszukiwaną, przeciwko której został wniesiony akt oskarżenia w sprawie karnej, a miejsce jej pobytu było nieznane. W tej sytuacji nie sposób dopatrzeć się w publikacji wizerunku powódki i danych personalnych powódki na portalu KWP naruszenia jej dóbr osobistych. Dane te zostały opublikowane na portalu wyłącznie w kontekście poszukiwania powódki, bez żadnego komentarza [tak jak to zostało uczynione w prasie], a skoro odpowiadały prawdzie, nie naruszały dóbr osobistych powódki. Oczywiście poza sporem pozostaje fakt, że publikacja na nie była bezprawna, co wynika z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego. Okoliczność ta byłaby wystarczającą samoistną przesłanką do oddalenia powództwa, przy tak skonstruowanej podstawie faktycznej roszczenia. Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia zasadniczą jest stwierdzenie, że w okolicznościach sprawy samo opublikowanie wizerunku powódki na portalu KWP z podaniem danych powódki jako osoby poszukiwanej nie naruszało jej dóbr osobistych. Powyższe skutkowało oddaleniem roszczenia powództwa.

W przypadku poszukiwania podstawy faktycznej roszczenia powódki w samym fakcie opóźnienia w usunięciu danych powódki z portalu osób poszukiwanych, to przede wszystkim podzielić należy ustalenia Sądu, że powódka tego opóźnienia nie udowodniła.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w całości podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Jak wynika z opinii biegłych nie sposób odtworzyć stanu portalu na dzień 8 czy 9 lutego, w związku z czym dowód na datę usunięcia danych z portalu, poprzez „ogłędziny” stron portalu nie jest możliwy do przeprowadzenia. Adnotacje policyjne jednoznacznie wskazują na zarządzenie dokonania czynności usunięcia na 9 lutego. Fakt, że adnotacje dokonywane były różnymi środkami pisarskimi, nie stanowi dowodu, na fakt, że zarządzenia te zostały wydane później niż wskazana w nich data. Natomiast zarzuty powódki co do faktu, że po 9 lutego na portalu KWP nadal znajdowały się dane powódki i jej wizerunek, nie zostały udowodnione, gdyż powódka nie potrafiła wskazać świadków, od których informacje te uzyskała.

Zatem uznać należy, że powódka nie udowodniła okoliczności faktycznych, ewentualnie uzasadniających roszczenie, gdyż nie udowodniła opóźnienia w usunięciu danych powódki. Nawet gdyby przyjąć, że zarządzenie w sprawie usunięcia zostało wydane 8 lutego, a do faktycznego usunięcia doszło 9 lutego, to niesposób dopatrzeć się zaniedbania w usunięciu danych powódki przy przyjęciu obiektywnych, racjonalnych kryteriów funkcjonowania portalu.

Ponadto w ocenie Sądu Apelacyjnego skutek samego tylko opóźnienia w usunięciu danych powódki z portalu KWP nie mogło dojść do naruszenia dóbr osobistych powódki, skoro – jak stwierdzono wyżej:

- sama publikacja na portalu nie naruszała dóbr osobistych powódki,
- publikacja nie była bezprawna, a
- do usunięcia danych doszło przed wydaniem wyroku uniewinniającego powódkę, a więc niewątpliwie w okresie gdy powódka miała status oskarżonej w sprawie karnej.

W tym stanie sprawy wyrok Sądu Okręgowego oddalający powództwo jest w pełni uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny apelację powódki oddalił na podstawie art. 385 kpc.

Zażalenie pozwanego na zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie jest uzasadnione.

Wydanie wyroku w sprawie (...) potwierdzające fakt naruszenia dóbr osobistych powódki wskutek publikacji materiału prasowego i uzasadnienie tego wyroku wskazujące na źródło pozyskania informacji dziennikarskiej mogło w przeświadczeniu powódki rodzić uzasadnione wątpliwości, co do ewentualnej odpowiedzialności pozwanego. Ta

okoliczność, jak również sytuacja majątkowa powódki uzasadniały zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji art. 102kpc.

Wątpliwości te jednak zostały wyjaśnione przez Sąd Okręgowy w związku z czym nieuzasadnionym byłoby odstąpienie od obciążania powódki kosztami procesu przed sądem odwoławczym. Z uwagi jednak na sytuację majątkową powódki Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej jedynie połowę stawki wynagrodzenia pełnomocnika przewidzianej w § 2 ust. 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. Nr 163, poz. 1349] w wysokości 1350zł.